

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

Η ΓΟΝΙΜΟΤΗΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Ο έλεφαντας, η γαμήλια και το άλογο σπανίως γεννούν περισσό- τερα του ενός τέκνα.

Η λέαινα 1, συχνότερα 2-3 και κάποτε ή ή περισσότερα. Η γονιμότης του κουνιλιού εινε καταπληκτική. Άρχίζει γά γεννήει σέ ηλικία 4 μηνών και φθάνει στας 7 τοκετούς ετησίως. Είς έκασον δέ τοκετον φέρει στο φως 4-12 και περισσότερα τέκνα.

Υπολογίζεται, δηλαδή, ότι έκτος κουνιλιών άξιμενον νά πο- λαπλασιάζεσθαι υπό εϋ- νοϊκάς συνθήκας, μπο- ρεί εντός 4 ετών νά γεννήσῃ 1,500,000 κουνιλιών!

Τά ες Αυστραλίαν εισαχθέντα πρό ετών κουνέλια εκπολλαπλα- σιάσθησαν τόσον και έπέφεραν τέτοιες κα- ταστροφές στους ά- γρούς, ώστε αναγκά- σθηκαν τά ψηφίσουν ειδικόν νόμον γά την έξόντωσιν των.

Πρό τινων ετών πλέον των διαχλιών άνθρώπων, στην Νέαν Νότιον Ουαλιαν της Αυστραλίας, είχαν ως άποκλειστικόν επάγγελμα την καταστροφήν των κουνιλιών!

Τό 1870 τέλος, ή Κυβέρνησις της Βικτωρίας έν Αυστραλία έψη- φισεν πίστωσιν 2 500.000 φρ. προς καταστροφήν των κουνιλιών και προσέφερε, επί πλέον και μέγα χρηματικόν βραβείον σ' εκείνον που θα εβρίσκει τό μέσον της πλήρους έξοντώσεως αυτών.

Τά κουνέλια λόγῳ του ότι κατασκευάζουν τις φαλές των μέσα στην γην, μπορούν νά ξεθεμελιώσσουν ολοκληρο φροσθριο σκάβοντας και άνογιοντας ύπογειους στοάς.

Η περίοδος της κνοφορίας

Η περίοδος της κνοφορίας των σαρκοφάγων ζώων εινε μικρο- τέρα των φυτοφάγων τοιούτων. Τά νεογνά δέ των πρώτων γεννώνται άτελέστερα των νεογνών των δευτέρων και δέν άνογιουν τους όφθαλμούς των έν δέν περάσων άρκετες ήμέρες μετά τόν τοκετον.

Εκ των φυτοφάγων 0 έλέφας κνοφορεί 20-21 μήνας, ή καμη- λοπαρθαλις 14 μήνας, τό λαρκάδι 12, ή βοΐβαλος 12, ή όνος 12, ή ίππος πλέον των 11 μηνών, ή γινόκερος 9 μήνας, ή άγέλας 9, πολλά είδη έλάφων 8, τό πρόβατον ή ή γίδα 5, ή γουρουνά 4. Έκ των τρώκτικων 0 κάστορ 4 μήνας, τό τυρλοπότικκο 31 ήμέρας, τό κουνέλι 30-31 ήμ., ή γάτα 28. Έκ των σαρκοφάγων ή άρκιοόδα 6 μή- νας, ή λέαινα 108 ήμέρας, ή άλεπού, ή λυκαίνα ή ή σκύλα 62- 33 ήμέρας. Έκ των κνιοειδών ή φάλαινα της Γουλιανδίας 10 μή- νας. Επίσης 0 μέσος όρος της κνοφορίας των πιθήκων εινε 7 μήνες.

Η γήνα επώαζει 30 ήμέρας, 0 κύκνος 42, ή κότα 21, ή περι- στέρα 21, 0 παπαγάλος 40.

Ο Φυσιολόγος

*

ΟΙ ΝΕΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΜΑΣ

Την παρελθούσαν εβδομάδα ενεγράψαμεν και άνεψάσαν τάς έγγραφάς των οι κάτωθι συνδρομηταί μας.

Α: Εθνομιάδης, Δ. Καϊτέρης, Μοσχούλια Δαπόντες, 1. Αναστασιάδης, Θεώνη Χάλα, Ιωάννα Σιδέρη, Άλ. Κεϊσις, Ιωάννης Τσοκρούς, Γ. Μανολακίης Πλ. Πουντζας, Ψυχαιγιτικός Σέλλοκος Λαυρίου. Ά. Προστοπαπας, Άαστ. Σταθο- ύλου, Ίω. Μανδρέας, Βαρθέλης ή Βοικιτζής, Σοφία Κιμηλογιαννη, Άνα- στασία Κατιόγλου, Ειρήνη Γολανού, Άρ. Γεωργατζής, Άρ. Παπαθεοδοσος, Δ. Οικονομίδης, Α. Παπαλοΐδης, Βούλια Ψαφού, Άχ. Βενιτασιόπουλος, Θάμης Λουλιερίδου, Π. Κολας, Χρ. Μανιάτης, Ηλίας Άλεξόπουλος, Α. Δεδέκος, Μιχ. Πάγκας, Μήσιος Μουσαγις, Άθαν. Παντίς, Άγγελος Μεντιός.

και άλλο πεύο άδύνατο κατόπιν, τους έκανε γ' άφήσουν σχεδόν τό όχληνί.

— Τράβα! φώναξε 0 Γιώργης. Τράβα! θάμπλεξε πουθενά και δέν άνεβαίνει... Τράβα! Τράβα!

Με δλη τους τη δύναμη τραβήγαμε έδονουσαν με κόπο έκαστοτό έκαστο. Συγχρόνως άκουσαν από τό βάθος του πηγαδιού σάν ήχο πάλης και μαζύ μία φοβερή κραυγή τρώμου.

— Τι βάρος! έλεε λαφραμένος 0 Γιώργης.Θάμπλεξε χωρίς άλλο.

Εφώναξε :

— Μείνετε ήσυχοι. Για τό Θεό! μη τινάζεσθε.

Και πράγματα δυνατά τρανήγαμα έδονουσαν τό σχοινί και οι δύο άνδρες έτραβούσαν με στεναγμό έξαντλήσεως.

— Πάει καλά, κύριε! έλεε τέλος 0 Γιώργης με χαρά. Είχε βάλη τό ένα πόδι στο χείλος του πηγαδιού κι' έτραβόσε.

Πλησιάζει... Άκόμη μιλαι...

... Και παρουσιάσθηκε τό πελιδνό πρόσωπο ενός πτώματος με λάσπη στα μάτια και στα ρουθούνια.

Μετά ένα δευτερόλεπτο — πολύ άργά — 0 Γιώργης είδε νά παρουσιάζεται τό κάτοχορ πρόσωπο του κυρίου του... Είχε ήδη παρατήρησθ τό σχοινί με κραυγή φρίκης.Τά δύο σώματα ξανάπεσαν!

— Ηλίθιε! εφώναξε 0 Μπόμπ.

— Τρέχα, είπε 0 Γιώργης, τρέχα νά φέρης ένα άλλο σχοινί.

Έσκουψε πάνω άπ' τό πηγάδι κι' εφώναξε, ένώ 0 Μπόμπ έτρεχε προς τους σταύλους, άλλα μόνο ή ήχώ της δικης του φωνής του άπάντησε.

Μετάφρ. Φλέξ

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

[Του Α. Στεκέτη]

Ήταν φερόμας βράδυ και μονάχοι
μς στη φωτιά με μάτια δειλασμένα
θυμόμαστε τα πρώτα μας τα χρόνια,
σάν δειλά μαθητούδια ερωτευμένα.

Εκείνη τό κεφάλι είχε γεμισμένο
στό κέντημα κι' έγω ψηλά φοροδοσ
κι' ένθ' δέν έβλεπόμαστε φαντόνι—
μ' έκύτταζε κι' έγω την έκκεντούσα.

Κι' έσκέφθηκα :—Γιά ένα χαμογέλιο
θα σούδνα του νοῦ τό ώραία λουλούδια
και τό θεμό τό αίμα μου άρ' τις φλέβες
θέ τάχιστα για σέ μες στα τραγούδια.

Όταν εκείνη ολόχρωμη σηκόδη,
μόβαλε τά δυό χέρια στί μαλλιά μου
κι' ολότρεμη, δειλή μου ψυχήσει :
— Άχ! πόσο 0 άγαπώ! Τ' άκούς, κοράμιο;

Μετάφρασις Κ. Κιριφούλα

ΕΠΩΔΗ ΧΙ

[Του Όρατιού]

Έξω 0 καιρός άγρίεψς πέγει βροχή και χόνι.
Άντιλαλούν άπ' τό βορρά ή θάλασσε, τά δάση,
Άδέλφια μου, άς σκοτάσωμε την ώρα έδοῦ στο σπίτι,
κι' άπρω τό πόδια μας βιστούν κι' ή πότμη μας άνδρizei
τό γέρο πάνο 0; δώσωμε με τη θλιμμένη του όνη.
Άς φέρη κάποιος τό γλυκό χροσι άπ' τό κελάρι
ποι δταν έγω γεννήθηκα βήξε άπ' τό πατητήρι
κι' άς μή μιλούμε. Πίσωτα δέν θέλω πειά ν' άκούσω.
Ίσως τό σιάξ' ένας Θεός τό πράγματι της Ρώμης.
Τώρα ή καρδιάς μας λαχνοσν την άμορσία της λήρας,
τώρα ζητοσν τη μνηροδία του γάρδου της Περγίας
νά λαφραθούν ή δύστυχες άπ' τό βροῦ των πόνο.
Άσπόμε,δτι είπε 0 Κέντιωσος σόν Άχιλλεία μία μίρα:
« Ω παλληκαρι άνικητο, ποιχγες θεά μητέρα,
ή γη της Τροίας 0 προσκυλεί, ή γη που την ποτίζουν
0 αγνώστο 0 Σκάμιαδος κι' 0 όρημνικός Σιμόεις.
Μά ή Μοίρες στήν πατριά σου δέν θέλουν νά γυρίσης,
κι' ή μάρνα σου δέν θα σέ πάει στο πατρικό παλάτι.
Ηνε λοιπόν έκει χροσι και μετά από τραγούδι,
είνε ή γλυκύη παρηγοριά της λήπης ποι άσχημίσει.

Μετάφρασις Π. Ραΐση

Η ΟΜΟΡΦΗ ΚΛΕΦΤΑ

[Του E. Wyndham]

έν είχε πάγει για νερό στην βρύση άκόμα,
που την κλειριά της έκανε την πρώτη,
που έκλεψε από τό τρανι την λευκόνη,
και της αήγης τό χροιαφάλλενο χρώμα,
την ομορφιά και μνηροδία του κνίνου,
και την φωνή της καρδερίνας και του σπιτίου.

Η μεγαλύτερη κλειριά της τότες ήτοι,
σάν έλεγε τις ήχοες των Χαο των.
Έκλεψε μνηροδς της αήγης, κι' άκόμα
μαγαροτάμια για τό μ κρουλί της στόμια,
κι' από τά κερασοάκια κι' από τό σιαφνί
δροσιά και χρώμα για τά φιοσερά της χείλι.

Μικρή, αυτές τις παιδικάκιες έκανε κλειμέες,
κι' δυο μεγάλωνε αυτή, μεγαλιωναν κι' αυτές.
και δώδεκα χροσών, από την Άφροδίτη
εούφροσος της σάκας τον μαγνητή,
άπο την Ήρα μεγαλιότο και καμάρια,
κι' από την Άθρηά τό πνεύμα και την χροί.

Μιά μέρι άπ' τον Άτόλλωια τό φως του νοῦ του,
την άλλη τις άχτινες τ' άγαρού του.
Και τις Σιοήγες έκαμε μία—μιά νά τρέξη,
νά δῃ ποιά την φωνή τους είχε κλειμένη,
κι' εθαμάζαν ή Μοΐδες για την κατεγάρια,
πότε τους έκλεψε την τέχνη στην κιάδρα.

Ό Μας της τά συγγροει και... συμφορά μου!
έπλες ήόροςος κι' έκλεψε και την καρδιά μου.
Έροστα! έν είσαι τών έρωτευμένων 0 προστάτης,
σ' κοπνέ την για τά εγκλημάτια της
και βάλε την φοκαλή στην άγκαλιά μου,
νά την τιμωρήσω έγω με τά φιλά μου.

Μετάφρασις Δημ. Στάπ